

Zkouška (Koncert??)

"Cožel? Promodralá pracka!?"

"Jo. Promodralá pracka."

"?"

"Kdeže to budem hrát? Tady v tý tělocvičně?"

"Ano, ano, tady. Tady vepředu budeme hrát to divadlo a vy vystoupíte vzadu, lidi se na vás budou muset otočit, ale nebojte se, to pude? Dáte tak tři písničky a potom přijdem na řadu my. Pak zas vy?"

Na vystoupení jsme se připravovali tvrdě. Zejména po technické stránce.

Dan po mnoho nocí místo spánku pájel dráty v mixáku. Zkoušeli jsme hrát na mikrofony, což bylo opravdu ohromné - absolutnímu sluchaři Danovi teď vadilo nejen to, že zpíváme falešně, že špatně frázujeme, že nedržíme rytmus, ale i to, že prskáme. Obaloval nám proto mikrofony molitanem a vysvětloval, jak slina ublíží obvodu. Moc si to nepamatuji, myslím, že ta slina nějak rozpouští excitovaná jádra atomů elektřiny a ty osamocené záporné elektrony dostanou strach, že nebudou mít kolem čeho kroužit, začnou poblázněně kmitat v molekule drátu, který Dan tak pracně připájel, zahřívají se na takzvanou samozvanou kritickou teplotu, při níž vzniká tajuplné gama záření, takže prý může dojít k samovznícení či přímo výbuchu a shoření mikrofonu! Možná, že to Dan vysvětloval trochu jinak, ale zase myslím, že ne tak moc jinak. V každém případě máme od té doby z mikrofonů drobný strach.

Sešli jsme se tak pětkrát. A teď stojíme tady v tělocvičně, kde bude velkolepý vánoční pořad. Pořádá ho turisták padesátosmdesát. Děti se připravovaly dva měsíce. Scénky, písničky, divadelní hříčka. Dokonce si nechali vytisknout letáčky - Vánoční besídka ? jako host vystoupí countryová hudební skupina ?.

Vybalujeme bedny a nástroje, mixák, mikrofony, nosíme to mezi školními židličkami do zadní části tělocvičny - che, zákoutí se šplhacími lany, nevylezl bych ani dva metry. Trousí se první lidé, rodiče, příbuzní, koukají, čučí, bedlivě vnímají každou drobnost. Bereme kytaru a banjo a jdeme se s Příhoňákem rozcvíčit za plentu, kde má být později divadlo.

Kurník. Takovej název, napadá mě. Promodralá pracka. Jméno jak deset let uložená chlěvská mrva, zahrádkářův sen. Kruťas je takovej tvrdák a přesto byl překvapen.

A nejen to.

"Omezte mrtvé ve svých písních," říkal ještě před započítím besídky, "přijdou prý velice decentní hosté."

I když to mělo narušit naše plány, vyhověli jsme mu. To s těmi mrtvými je pravda. Přišli jsme na to nezávisle na našich občasnaslouchajících. Na každý text písně, kterou hrajeme, připadá v průměru 1,6 mrtvého! Příklad těch nejdrsnějších - John Hardy (3), Jesse James (hodně+1),

Vlak v 0,5 (4), náš kompletní originál Řidič (7), atd., atd.,?

Za plentou jsme to s Příhoňákem odpálili hezky zostra. Cripple Creek. Ten není krvákem jen proto, že je to instrumentálka. Po odškobrtaném Ostružinovém květu jsme soukromí plenty opustili a vrátili se do sálu.

Mezitím přišla spousta dalších návštěvníků. Vzhlíželi na nás jako na národní umělce. Desítky očí nás propichovaly. Nevěděl jsem co s rukama, s banjem. Mé oči těkaly od vysoko zavěšených kruhů k parketám. Kurník, už abych byl na druhý straně tělocvičny. Kurník, rýma.

"Shé - hybsch!!!" kýchnutí otřáslo celou mou postavou. Zrudl jsem. Tak podlé zesměšnění.

Dan zatím dopájel dráty, které se utrhalý během převozu a bití Trhače, kvůli kterému jsme cestou sem zabloudili a celou aparaturu měl téměř připravenou. Zavolal nás na mikrofonové zkoušky. Hezky jsme do molitanových náhubků brnkali a říkali jedna dvě, šerif de.

Dan byl spokojen. Ladili jsme a do začátku produkce zbývalo pár minut. Nemyslím, že jsem byl sám, koho tréma rozklepala do nepřípustných vibrací.

"A vítám zde i naše kamarády - trampy. Říkají si Zmodralá ruka a zahrají několik písniček úvodem. Otočte se, prosím, na svých místech, protože budou hrát vzadu?"

Mladistvá konferenciérka se v blahé předtuše uměleckého požitku usadila a plamen svých očí zaparkovala v naše místa.

Stáli jsme se strojenou suverenitou a přehledem před mikrofony. Dan zakroutil knoflíkem mixáku a vrhl se k base. Sotva ji uchopil, z beden se ozval strašlivý hukot. Basu položil a vrhl se zpět k mixáku. Kroutil s několika knoflíky, několikrát do přístroje bacil pěstí, zase kroutil, dokroutil a vrhl se k base.

Bylo na mně, abych odpálil Banjo z mlžných hor. Křečovitě jsem zmáčknu ukazováčkem levé ruky háčko na druhé poloze. Struny mi brzo zrezavějí, budu-li se vždycky takhle potit při veřejné produkci. Malíček a prsteník druhé ruky se opřely o blánu, zbylé prsty našly potřebné struny.

"BRRRRK!" Zahrál jsem první dva tóny. Vzpříčený americký prstýnek značky Dunlop odmrštila napjatá struna do předních řad diváků.

Běžel jsem si pro něj a cestou jsem povalil dvakrát stojan s mikrofonom - jednou při cestě tam, podruhé při cestě zpět. Danovi vyklouzlo "pozor!" a Trhač se křečovitě zasmál.

Skladba se velmi rychle a nerytmicky rozběhla kupředu. Při druhé rundě ztichla jedna z reproboden - o tom jsme však nevěděli a hráli dál.

Ani perfektně nazkoušené efektní zakončení se nepovedlo. Místo "tamdadáda-da-da" jsme zahráli něco jako "tamdy dymdy-dym-ty-da-dam-cink-pink-?!"

Podíval jsem se po klucích. Dělalí hrůzné obličejy. To se tak dělá. Aby diváci věděli, že se nám to nepovedlo a že to jinak dovedeme zahrát daleko lépe. Můj pohled se zarazil o Příhoňáka.

Namakanej Příhoňák těžce nesl jsoucí skutečnost. V jeho očích se zračila hanba a zoufalost.

Obavy mne objaly. Kde bychom sehnali jiného kytaristu takových kvalit, ochotného s námi hrát!?

Bezprostředně následovala píseň "Procházím svým údolím", velký hit. Zpíval ji Dan a vždycky její text uměl. Proč, PROČ se mu zrovna teď nějak vypájel z hlavy!? Píseň má pět slok kvalitního textu. Dan také zazpíval pět slok, ale všechny byly úplně stejné:

"Huhuhú hu hú hu hú,
huhuhuhú hu hú hu hú,
huhú hú hu hú hu hú,

Zkouška (Koncert??) + Jdeš

Napsal uživatel David Kohout - Davy + Petra Náhlíková - Strunka
Pátek, 11 Květen 2007 04:00

rosa svítání?"

Po posledním tónu jsem se podíval na Příhoňáka. Kvapně cpal svoji Suzuki guitar do futrálu. Měl vytřeštěné oči a bledou tvář. Zapnul jeden zámek z pěti, popadl bundu a hrnul se lesem našich mikrofónů ke dveřím.

Když mě míjel, zřetelně jsem viděl, jak se mu třese brada.

David Kohout - Davy

Jdeš

Je pátek odpoledne

Balíš...

Jdeš

A cestu značkuješ rozechvělým dechem

Mačkáš v dlaních popraskanou

všednost

a chvíle naplněné

lesním tichem

Jdeš

A křečovitě pářeš,

pět dnů zašíváný sen

A pod nohama se ti drolí

na útržcích vesmíru

kamarádka zem

Petra Náhlíková - Strunka